

Teitkö uudenvuoden lupauksia?

Joskus nuorempana minäkin tein, mutta en enää vuosikausiin. Lupaukseni olivat tavanomaisia: laihdutan, kuntoilen, en riitele, jaan omastani muille.

Aluksi touhuisin innokkaasti – hyvä etten kirjaa pitänyt suorituksistani. Ehkä meni yliyrittämisen puolelle. Olin epäonnistunut ja tyytymätön.

Usein olen havahtunut uimahallissa siihen, että kovasta yrityksestä huolimatta ei oikein kulje ja lopputuloksena on vain väsymys. Paremmiin vesi kantaa uimassa, kun vain malttaa ottaa rauhallisesti ja nautiskella.

Ihme ja kumma tämä pätee uskonkin arjessa. Niin kuin vesi kantaa uimassa, armo kantaa elämässä. En minä voi tehdä mitään suorituksia Jumalalle tai väkinäisesti hymyillen muokata itseäni paremmaksi.

Ehkä pahinta ei olekaan velttous vaan väkisin yrittäminen. Tässä kirotussa tehokkuuden ajassa alkaa helposti luulla, että kaikki hoituu kunhan vain yrittää kovasti. Onko suurempaa epäuskoa ja epäluottamusta?

Parasta olisi heittäytyä kokonaan Jumalan armon kannateltavaksi ja johdatettavaksi, vaikka mitä tahansa tulisi vastaan. Kaste kantaa tänäkin vuonna, sillä kaikki on Jumalan armoa.

”Katso taaksepäin ja kiitä. Katso eteenpäin ja luota. Katso ylöspäin ja usko. Katso ympärillesi ja rakasta!”

Voisin ehkä sittenkin tehdä uudenvuoden lupauksen ilman suorituspainetta. Haluan nauttia Jumalan minulle antamasta elämästä ja pysähdyn silloin tällöin haaveilemaan.

Elina Lehdeskoski

Rovasti, Orimattilan seurakunta